

ledes, maa jeg desværre tage bestemt Afstand. Det er, som bekendt, saaledes, at de Midler, Hjælpekasserne har at arbejde med, anvises dem gennem Kommunalbestyrelserne, men ude omkring i Kommunalbestyrelserne Landet over — det gælder saavel Byerne som Landet — er Stillingen desværre den, at der lyder de samme Røster, som har lydt her i Dag fra den ærede Ordfører for Venstre og fra den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti. Jeg kan derfor kun beklage dette, thi jeg ved af mangeaarig Erfaring, at hver Gang et saadant Spørgsmaal kommer frem, saa er der en Masse Betæneligheder at overvinde, og det vil sige, at naar man ude omkring i disse Dage fra mange Hjælpekassebestyrelser Side maa henvende sig til Kommunalbestyrelserne, vil de Herrer derude, som tilhører de samme Partier, Venstre og de Konservative, føle sig styrket i de Betæneligheder, de har i Forvejen, ved de Udtalelser, der er kommet herindefra. Det forekommer mig, at det lille Forslag, her foreligger, er i allerhøjeste Grad betimeligt. Det er en Retfærdighedshandling baade af Hensyn til Arbejdet for at komme de trængende til Hjælp og overfor Kommunerne.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Mads Larsen: Jeg frafalder Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Jacobsen: Jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning blot for at udtrykke min Glæde og Tilfredshed med de Udtalelser, den højtærede Socialminister nu sidst fremsatte om den Interesse, der i Regeringen næres for en Nedskæring af Statsudgifterne. Det tror jeg, Regeringen kan vinde Tilslutning til fra alle Sider i dette høje Ting. Forholdene ude omkring os byder os alle at gaa i den Retning. At der paa enkelte Punkter kan komme nogen Uenighed under Afvejningen af, hvor og hvor kraftigt man nu skal sætte ind, er kun naturligt, men i det store og hele vil den høje Regering sikkert faa en ret enig Rigsdag bag sig under saadanne Bestræbelser.

Jeg vil ogsaa gerne lige knytte en enkelt Bemærkning til den højtærede Socialministers Udtalelse om, at det vilde være et Tab for dansk Produktionsevne, hvis Hjemmene gik til Grunde — jeg tror, at det kort udtrykt var det, som den højtærede Social-

minister udtalte. Heri er jeg ganske enig, men saa haaber jeg ogsaa, at den højtærede Socialminister og jeg kan blive ganske enige om, at det, der skal holde Hjemmene oppe, er det danske Erhvervsliv. Vel kan vi her i Salen være uenige om, hvilke Forholdsregler og navnlig hvilke Statsforholdsregler det kan være tjenligt at bringe i Anvendelse for at øge Produktionsevnen indenfor Erhvervene; men det, som det først og fremmest drejer sig om, er at faa opmuntret og tilskyndet til den størst mulige Udfoldelse af Produktionsevnen, thi først da er Betingelserne til Stede for at opretholde Hjemmene paa det højest mulige Stade.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Parkov har Ordet for en kort Bemærkning.

Parkov: Den højtærede Ministers Udtalelser synes mig stadig at tyde paa, at han ikke har i klar Erindring, at det ikke er Staten, der afgør, om en Person, som søger Hjælpekassen, skal have Hjælp, eller hvor stor denne Hjælp skal være; det er Hjælpekassen selv; og de Midler, der er fornødne i saa Henseende, stilles til Raadighed af Kommunalbestyrelsen. Det, der staar tilbage, er altsaa kun, hvor stort et Tilskud Staten skal yde Kommunerne. Og nu er det allerede saaledes, at dette Tilskud kun andrager $\frac{1}{10}$ af Hjælpekassernes Udgifter; og hvis Forholdene, saaledes som det paastaas fra mange Sider, er i høj Grad forværrede, vil Statens Tilskud herefter ikke en Gang blive $\frac{1}{10}$, selv om vi forhøjer det, og det vil derfor ikke faa nogen afgørende Indflydelse paa, om de Hjem, som er i uforskyldt Nød, skal have Hjælp eller ikke. Vi maa ikke i dette Forhold vælte Ansvaret over paa Staten, thi det er uberettiget at gøre det. Nej, lad os holde os klart for Øje, hvor Ansvaret ligger; det ligger hos Hjælpekasserne, og Hjælpekasserne faar deres Midler fra Kommunerne. Derfor forekommer det mig at være fuldkommen rigtigt ogsaa ved denne Lejlighed at udtale Nødvendigheden af en forstandig Økonomi — en *forstandig* Økonomi —, saa at man ikke giver paa den Maade, at der til Slut ikke er mere at give af, thi saa turde jeg maaske rette den Udtalelse, jeg før kom med om uforskyldt Nød, derhen, at vi alle kan komme til at ende i en selvforskyldt Nød.

Jeg skal ikke følge den højtærede Minister i hans Betragtninger over Militæruddgifterne, og hvad dertil hører. Vi taler om et Lovforslag, som vedrører Tilskud til Hjælpekasserne, og som — det maa den højtærede Minister heller ikke glemme —